

Arrest

nr. 124 510 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 7 januari 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende op 10 januari 2008 een asielaanvraag in.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 2 maart 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 29 mei 2009, nr. 28 248).

1.3. Verzoekster diende op 16 juni 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 7 mei 2010 diende verzoekster wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 22 april 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.3 en 1.4 vermelde aanvragen ontvankelijk doch ongegrond werden verklaard. Verzoekster werd hiervan op 4 mei 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.05.2009 en 11.05.2010 bij aan- getekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door : M.(...), H.(...) (RR (0) 59.10.11 512-79) geboren op (...) te (...) nationaliteit: Rusland adres: (...) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 17.04.2013 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Hij komt dan ook tot de conclusie dat uit de beschikbare medische gegevens niet blijkt dat er sprake is van een directe bedreiging voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De medische problematiek vormt tevens geen direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling, wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land van verblijf van betrokkene. Het gaat in casu niet om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijla- ge).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: het in Rusland bestaande propiska-systeem) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006

tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procédure voor in België verblijvende personen meteen medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Bovendien beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in vijf onderscheiden middelen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de (materiële) motiveringsplicht, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van de rechten van verdediging en van "de beginselen van behoorlijk bestuur". Verzoekster adstrueert haar middelen als volgt:

"EERSTE MIDDEL

Schending van art. 3 EVRM.

Schending van art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending rechten van verdediging & motiveringsplicht.

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat een grondig onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de actuele medische en psychische toestand, eerder dan zomaar zonder enig diepgaand en persoonlijk onderzoek en in strijd met de voorgelegde medische attesten, zomaar afwijzend te gaan beslissen op basis van de argumentatie die niets met enige medische problematiek te maken heeft :

"Wat echter wel verwonderlijk is, is dat betrokkene, die in Kortrijk woont, zich naar een dokter in Waterloo begeeft, hetgeen ons noch erg logisch noch praktisch om een behandeling in te stellen. "

Dat in een vorige beslissing door dezelfde arts-attaché was gesteld geworden:

"Het is echter verwonderlijk dat betrokkene, die in Kortrijk woont, zich begeeft naar een arts in Waterloo. Tenzij omwille van het voorschrijven van attesten lijkt ons zoiets niet erg logisch noch praktisch om een behandeling in te stellen. Blijkbaar zou zij door zijn advocaat bij die arts gestuurd zijn."

De argumentatie in het voorgaand advies was ronduit tendentius en getuigt van een onaanvaardbare vooringenomenheid, waarbij dient opgemerkt dat verzoekster nooit gezegd heeft zij op verzoek van haar (vorige) raadsman naar Dr. DERBOVEN is gegaan, doch integendeel omwille van het feit dat hij gekend is als een autoriteit inzake PTTS die ook goed de situatie kent in het geboorteland van verzoekster.

Bovendien is het zo dat Dr. DERBOVEN in tegenstelling tot andere artsen niet vanaf de eerste maal een attest aflevert, doch integendeel pas na 5 soms zelfs 10 gesprekken zodat de bewering alsof Dr. DERBOVEN enkel werd geraadpleegd om attesten af te leveren, totaal uit de lucht gegrepen is, geheel werkelijkheidsontrouw en afbreuk doet aan de werkelijke medische problematiek van verzoekster.

Dat bovendien dient opgemerkt dat verzoekster niet één maar in totaal 11 artsen heeft geraadpleegd, en dus de kritiek alsof verzoekster enkel er maar op uit was om attesten te bekomen en daarom naar Dr. DERBOVEN is gegaan. Over de andere artsen zwijgt de arts-adviseur...

Verder de bewering alsof verzoekster naar Dr. DERBOVEN zou zijn gegaan op advies van zijn advocaat. Gaat het hier over de advocaat van Dr. DERBOVEN ? Gaat het hier over een standaard-formulering en werd ten onrechte "zijn" ingevuld in plaats van "haar" advocaat.

Verzoekster heeft alleszins NOOIT zoiets gesteld, en als het al gesteld zou zijn door een advocaat, dan is het alleszins zo dat het door de voormalige raadsman moet geweest zijn (quod non), doch belangrijker, door de andere veelvuldige medische attesten die voorliggen, ook geenszins terzake doet, tenzij dan om de vooringenomenheid van de arts-adviseur aan te tonen die blijkbaar niet kan nalaten persoonlijke opmerkingen die niet stroken met de werkelijkheid te ventileren in zijn "medisch advies".

Recht moet niet enkel gedaan worden, er moet ook de schijn zijn dat recht is gedaan.

Hier is dit duidelijk niet het geval geweest.

Deze schijn van partijdigheid, dit gebrek aan objectiviteit, kan niet meer rechtgezet worden door dezelfde arts een nieuw onderzoek te laten uitvoeren, door hem een ander advies te laten verlenen.

Door het tendentius advies bij de vorige beslissing kan dezelfde arts-attaché nog onmogelijk optreden in dit dossier, kan hij nog onmogelijk de zweem van vooringenomenheid wegnemen en is elke beslissing betreffende verzoekster die berust op een advies van deze arts attaché behept door deze vooringenomenheid.

Deze beslissing is behept met dezelfde gebrekkigheid als deze voorheen, met name doordat een advies wordt voorgelegd van een arts die zich in het verleden reeds in dit dossier op een vooringenomen wijze heeft gemanifesteerd.

Dat thans dit vooringenomen standpunt enigszins wordt verlaten, minstens wordt afgezwakt in het nieuwe advies, kan niet beletten dat er geen waarborgen meer zijn van objectiviteit. Dedstijds werd gewezen op het feit dat de arts-attaché ook zelf zijn verplichtingen terzake dient na te komen, en bij twijfel, of bij een gebrek aan voldoende informatie, ook zelf de nodige stappen te ondernemen teneinde bijkomende informatie te bekomen.

Ondertussen werd een bijkomend onderzoek gevoerd, doch probleem betreft hier het feit dat dit gebeurd is door dezelfde arts attaché die zich destijds reeds voorin- genomen had uitgelaten.

Art. 9 TER VW vermeldt uitdrukkelijk dat de arts-attaché gebeurlijk zelf de nodige onderzoeken kan doen en gebeurlijk zelf een specialist kan inschakelen. Er kon ook al- tijd contact genomen worden met de behandelende artsen van verzoekster, actueel bv. Dr. VANDENBUSSCHE.

Er liggen voor de periode tot één jaar voor de beslissing heel wat medische attesten voor. In dit éne jaar is cliënte tevens stipt opgevolgd geworden.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen op basis van één persoonlijk gesprek en eenzijdige assumpties, dan eensklaps, te gaan poneren er geen onmogelijkheid is om terug te keren naar het geboorteland terwijl er een veelheid aan attesten voorliggen die het tegendeel aantonen.

Deze assumptie is totaal verkeerdelijk in die zin dat thans de medische toestand niet ten goede is geëvolueerd.

Het is duidelijk dat onvoldoende zorgvuldigheid aan de dag werd gelegd bij het ne- men ervan door enkel te focussen op de attesten van Dr. DERBOVEN, persoonlijke kritiek te gaan ventileren op de keuze van deze arts, en voor het overige zonder enig bewijs van onderzoek van de overige medische attesten, te gaan afwijzen blijkbaar omdat de arts (die ondertussen op pensioen is en geen arts meer is van verzoekster) te ver zou wonen van verzoekster.

Er is nooit het vereiste objectief en allesomvattend onderzoek naar de actuele toestand van verzoekster gebeurd, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand en de ernst ervan zo nauwkeurig mogelijk te evalueren, zodat er manifeste schending van art. 9 ter VW, art. 3 EVRM en de zorgvuldigheidsverplichting aan de orde is.

Verzoekende partij bekwam nooit enige beoordeling van alle voorgelegde medische attesten van alle dokters, hoewel deze uiteraard ten zeerste hun belang hebben bij de beoordeling van haar dossier en meer specifiek haar actuele medische toestand.

Dit totaal gebrek aan allesomvattend onderzoek van de medische toestand van verzoekster door de arts van verwerende partij, doch integendeel het blijkbaar ventileren van opmerkingen op de keuze van één arts die werd geraadpleegd. als zijnde noodzakelijk. heeft een beslissende negatieve invloed gehad op de uiteindelijke uitkomst van de beslissing.

Indien er meer dan tien artsen werden geraadpleegd en hun medische bevindingen voorliggen, kan het niet dat er enkel met de attesten van één arts wordt rekening gehouden en vervolgens gesteld wordt dat deze wel ver woont en om deze reden totaal verkeerdelijk wordt geponeerd dat het wel om de attesten zal geweest zijn dat de verzoekster deze arts heeft gekozen (quod non);

Dat de beslissing behept is met schending van de materiële motiveringsplicht.

TWEEDE MIDDEL:

Schending art. 3 EVRM

Schending art. 9 TER 2e lid Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate ver -streckende gevolgen voor verzoekster een grondig onderzoek doorvoert.

Door de aangestelde ambtenaar-geneesheer werd in zijn verslag dd. 19.12.2012 op basis van geen uitspraak gedaan betreffende de beschikbaarheid van behandeling in het land van herkomst.

Onmiddellijk en zonder enige bijkomende motivering werd gesteld : "Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese Richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat deze gevolgtrekking geenszins enige waarde kan hebben aangezien er nooit enig advies werd gegeven over de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden (zie hoger).

Als het niet mogelijk is om standpunt in te nemen inzake de noodzaak tot behandeling en de beschikbaarheid ervan, dan is het tevens niet mogelijk om te oordelen of er al dan niet een bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Door zomaar zonder enige actuele informatie toch standpunt in te nemen in die zin dat gesteld wordt dat er geen bezwaar bestaat tegen terugkeer, wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonen.

De ambtenaar-geneesheer had nochtans de mogelijkheid op basis van art. 9 TER 2e lid VW om bijkomend advies in te winnen van deskundigen, en gezien hijzelf blijkbaar geen rekening wil houden met de attesten van Dr. DERBOVEN, omdat deze arts te ver woont, en anderzijds geen oog heeft geslagen op de andere voorliggende attesten van andere dokters, diende hij dit ook in casu gedaan te hebben. Dit is evenwel nooit gebeurd, zodat er dus ook geen uitspraak is kunnen gedaan worden over de actuele medische toestand.

Het gemakshalve aannemen dat er geen probleem meer zal zijn en niet wordt geantwoord op de inhoud van de verschillende medische attesten, tenzij dan dat Dr. DERBOVEN op verre afstand van verzoekster woont; houdt een manifeste schending in van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Wat trouwens ver is voor de arts-adviseur, is zeer dicht voor personen uit Rusland die komen uit een land dat honderden keren groter is dan België en waar afstanden worden afgelegd die voor de arts wellicht onvoorstelbaar zijn, om toch maar gespecialiseerde hulp te kunnen bekomen.

De bestreden beslissing druist in tegen art. 3 EVRM, art. 9 TER 2e lid VW en ontbeert elke draagkrachtige motivering.

Indien een correct grondig onderzoek zou gebeurd zijn naar de actuele medische toestand van verzoekster, dan zou er vastgesteld zijn dat er wel degelijk sprake is van een ernstige problematiek.

De keuze om dit niet te doen en zomaar af te wijzen heeft een beslissende invloed gehad.

DERDE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending art. 3 EVRM.

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 22.04.2013.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen betreffende de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst van verzoekster.

Dat door de adviserend geneesheer ook geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van verzoekster juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materieële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoekster, te stellen dat er wel geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoekster, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, is er manifeste schending van art. 9 TER VW aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

VIERDE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materieële motiveringsplicht).

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag ongegrond zou zijn omdat de ziekte van verzoekster niet zou beantwoorden aan een ziekte die aanleiding kan geven tot het bekomen

van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 19.12.2012.

In dit advies wordt geponeerd dat er geen directe bedreiging is voor het leven van de betrokkene, er geen enkel vitaal orgaan is aangetast en de aangehaalde psychologische toestand geen speciale beschermingsmaatregelen vereist zijn.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW. Dit artikel bepaalt letterlijk:

" De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aan-ragen bij de minister of zijn gemachtigde.

et

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven

ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit

ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt gemotiveerd en ook advies wordt verstrekt inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven, waaromtrent wordt gesteld dat deze hypothese niet aan de orde is.

Er wordt evenwel geen enkel advies gegeven noch gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, hetzij een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. art. 9 TER § 1 VW beperkt tot personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, terwijl er geen enkel onderzoek is gebeurd naar de overige hypothesen voorzien in dit artikel.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van een medisch advies dat enkel stelt dat er geen sprake is van een onmiddellijk levensbedreigende ziekte, is dan ook niet correct en schendt de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerd gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW. Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing zonder enige concrete motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en concludant niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

VIJFDE MIDDEL:

Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: " De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden. Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbe- dreigende aandoening met vermelding dat de gezondheidstoestand niet kritiek is en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stéréotypé alwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toe- stand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van her- komst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu legt verzoekster een arrest in deze zin van uw zetel voor onder stuk 3."

3.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de vijf door verzoekster aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. Het eerste, het derde en het vierde middel zijn niet ontvankelijk voor zover verzoekster daarin de schending aanvoert van "de beginselen van behoorlijk bestuur". De uiteenzetting van een middel vereist immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

3.4. Waar verzoekster de schending inroept van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat deze niet van toepassing zijn op zuiver administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2009, nr. 196.182; RvS 4 april 2007, nr. 169.748).

3.5. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.7. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.9. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen zet verzoekster in haar middelen niet uiteen op welke wijze deze verdragsbepaling zou zijn geschonden. Bovendien is de bestreden beslissing, hoewel daarin wordt verwezen naar artikel 3 van het EVRM, gestoeld op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, heeft geen enkele invloed op de verblijfssituatie van verzoekster en bevat geen verwijderingsmaatregel, zodat de vraag naar de verenigbaarheid met artikel 3 van het EVRM in casu voorbarig is (cf. RvS RvS 24 juni 2008, nr. 184 647; RvS 21 februari 2008, nr. 2211 (c)).

3.10. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het geschonden geachte artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(...)"

3.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 16 juni 2009 en op 7 mei 2010 per aangetekend schrijven aanvragen om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die telkens werden aangevuld met allerhande medische attesten. Hieruit blijkt dat verzoekster hoofdzakelijk lijdt aan hoofdpijn, buikpijn en depressieve klachten en symptomen van een posttraumatisch stresssyndroom.

3.12. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 17 april 2013, dat fungeert als basis voor de bestreden beslissing. In dit advies wordt het volgende gesteld:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 07.05.2009 en 16.06.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 10/3/2009, 20/3/2009, 8/5/2010, psychologe Vallons, oplijsting van de subjectieve klachten.*
- 15/4/2010, 11/11/2010, 16/2/2011, 11/4/2011, 10/11/2011, Dr. Van Pottelbergh, huisarts uit Kortrijk, atrofische rhinofaryngitis,*
- 9/12/2009, dr. Vannieuwenborg, chronische neus- en keelklachten waarvoor nu een spoelingen aangeraden worden. Spanningshoofdpijn.*
- 15/7/2009, dr. Herpels, CT-scan abdomen, normale configuratie, behalve een kleine lever een haemangioom (goedaardig gezwel) en een biliaire cyste (galblaas).*
- 21/10/2009, dr. Dedeurwaarder, normale sinussen.*
- 19/5/2010, dr. Bourgeois, atypische hoofdpijn.*
- 1/6/2010, 1/7/2010, 1/10/2010, 1/1/2011, 1/4/2011, 1/7/2011, 1/10/2011, 19/1/2012, 19/4/2012, 13/7/2012, dr. Derboven uit Waterloo, PTSD. Er waren geen hospitalisaties hiervoor.*
- 7/8/2011, dr. Elewaut, duodenoscopie, normale bevindingen.*
- 7/8/2011, dr. Staelens, gynaecologe, zij verzet zich tegen de gevraagde laparoscopische, die gevraagd werd "om een evaluatie van de status van de buik te bekomen".*
- 31/10/2011, dr. Sieben en dr. Boon neurologen, op puntstelling voor hoofdpijn. Er wordt geen duidelijke reden gevonden. Het blijkt hier vooral psychosomatische klachten te betreffen.*
- 22/10/2012, dr. Vandenbussche, depressieve klachten in het kader van een PTSD.*

Samenvattend: betrokkene legt herhaalde attesten van dr. Derboven voor (dokter in Waterloo). Volgens deze zou er een posttraumatisch stresssyndroom zijn, met chronische hoofdpijn, slaapstoornissen, nachtmerries... Betrokkene zou in 2008 naar België gekomen zijn. Verder waren er geen hospitalisaties of acute opstoten.

Wat de andere klachten van hoofdpijn en buikpijn betreft, hierover hebben de medische opstellingen geen pathologische bevindingen opgeleverd. Bijgevolg loopt deze persoon zelfs onbehandeld geen enkel risico voor zijn leven of fysieke integriteit. Wat echter wel verwonderlijk is, is dat betrokkene die in Kortrijk woont zich naar een dokter in Waterloo begeeft, hetgeen ons noch erg logisch noch praktisch lijkt om een behandeling in te stellen.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Omdat betrokkene de laatste tijd geen nieuwe elementen meer aan haar dossier had toegevoegd, en ook om ons een persoonlijk oordeel te vormen over haar ziektegeschiedenis, hebben wij betrokkene zelf onderzocht op consultatie op 10/12/2012, in het bijzijn van een tolk.

Zij legt ons uit dat zij zich vooral depressief voelt. Vroeger heeft ze ook problemen gehad met de neus beenderen waarvoor een operatie werd uitgevoerd in 2009. Dit probleem lijkt nu van de baan.

Zij vertelt ons dat dr. Derboven zijn pensioen zou genomen hebben, waardoor ze nu een nieuwe dokter heeft genomen in de persoon van dr. Vandenbussche.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

3.13. Op grond van voormeld advies besliste de gemachtigde van de staatssecretaris op 22 april 2013 dat het in casu niet ging om een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet zodat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard

3.14. In haar middelen bekritiseert verzoekster in de eerste plaats de overweging uit het advies dat het "verwonderlijk" is dat zij in Kortrijk woont maar zich naar een dokter in Waterloo begeeft, wat de artsadviseur weinig logisch en praktisch lijkt. Verzoekster beweert dat hieruit een vooringenomenheid zou blijken. Nochtans kan in de terloopse opmerking van de artsadviseur "dat betrokkene die in Kortrijk woont zich naar een dokter in Waterloo begeeft, hetgeen ons noch erg logisch noch praktisch lijkt om een behandeling in te stellen" geen vooringenomenheid worden gelezen. Verzoekster verwijst in dit verband trouwens naar elementen die betrekking hebben op de doorverwijzing naar dr. D., die vermeld waren in een eerder verstrekt advies van 19 december 2012 dat de basis vormde voor een eerder genomen beslissing van 18 januari 2013, die echter op 19 maart 2013 werd ingetrokken en daardoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, waardoor de kritiek van verzoekster elke grondslag mist. Verzoekster meent dat de artsadviseur die eerder reeds een tendentiek advies zou hebben afgeleverd onvoldoende blijkt geeft van objectiviteit. De Raad wijst er nochtans op dat deze beweringen kant noch wal raken aangezien de artsadviseur zich tevens baseert op zijn persoonlijk onderzoek ter gelegenheid van een consultatie op 10 december 2012. Bovendien dient te worden aangestipt dat de opmerking van de artsadviseur over de opvolging door een arts in Waterloo geen doorslaggevend argument vormt om te besluiten dat er in hoofde van verzoekster geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan trouwens niet worden gevolgd waar zij stelt dat geen rekening zou zijn gehouden met de vele medische attesten die zij had bijgebracht en dat men zich enkel zou hebben toegespitst op de attesten van dr. D. In het advies worden immers alle neergelegde medische attesten vermeld en werd wel degelijk een allesomvattend onderzoek gevoerd. Het betoog van verzoekster dat haar keuze voor dr. D. en het feit dat deze te ver woont een beslissende negatieve invloed heeft gehad op de uitkomst van de beslissing, berust op een insinuatie die niet hard wordt gemaakt. Verzoekster toont dus niet aan dat dezelfde arts-attaché deze aanvraag niet opnieuw zou kunnen onderzoeken.

3.15. Voor het overige beperkt verzoekster zich tot algemene kritiek op de bestreden beslissing die zij geenszins betreft op de concrete motieven ervan, waardoor deze bezwaarlijk aanleiding kan geven tot de nietigverklaring. De blote bewering van verzoekster dat geen allesomvattend onderzoek zou zijn gebeurd wordt niet verder geduïd. Zo blijft verzoekster volstrekt in gebreke om te verhelderen met welke medische attesten bij de beoordeling geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. In het advies wordt trouwens uitdrukkelijk gesteld dat verzoekster "de laatste tijd geen nieuwe elementen meer aan haar dossier had toegevoegd". Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet, maar oppert tegelijkertijd in haar middel dat, indien er een correct onderzoek zou zijn gebeurd naar haar actuele medische toestand, er zou worden vastgesteld dat er wel degelijk sprake is van een ernstige problematiek. Verzoekster kan het echter niet aan de Raad overlaten te gissen welke ernstige problematiek zij bedoelt, waardoor haar

betoog niet van aard is de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

3.16. Waar verzoekster aanhaalt dat geen standpunt werd ingenomen betreffende de beschikbaarheid van de medische zorgen in haar land van herkomst, wijst de Raad erop dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet geenszins de algemene wettelijke verplichting voortvloeit om steeds en ongeacht de concrete medische problematiek waarop de aanvraag is gebaseerd, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst te onderzoeken. In het advies werd gesteld dat *“deze persoon zelfs onbehandeld geen enkel risico voor zijn leven of fysieke integriteit”* loopt omdat er naar aanleiding van het posttraumatisch stresssyndroom *“geen hospitalisaties of acute opstoten”* waren en dat naar aanleiding van *“de andere klachten van hoofdpijn en buikpijn”, “de medische oppuntstellingen geen pathologische bevindingen (hebben) opgeleverd”*, waardoor kon worden besloten dat het in casu niet ging om een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. Verzoekster poneert in haar middel dat geen standpunt wordt ingenomen over de mate waarin de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, maar zij toont niet aan door welke medische elementen een evolutie als gevolg van een eventuele terugkeer zou worden ondersteund.

3.17. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet beperkt tot personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaakt voor het leven, maar wordt tevens besloten dat *“de medische problematiek tevens geen direct risico (vormt) voor een onmenselijke en vernederende behandeling, wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land van verblijf van betrokkene”*. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij op dit punt een motiveringsgebrek meent te ontwaren in de bestreden beslissing. In fine van haar vijfde middel verwijst verzoekster naar een arrest van de Raad dat zij als bijlage bij het verzoekschrift zou hebben gevoegd, doch deze bijlage ontbreekt.

3.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden. Er is evenmin sprake van een schending van de rechten de rechten van verdediging.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN